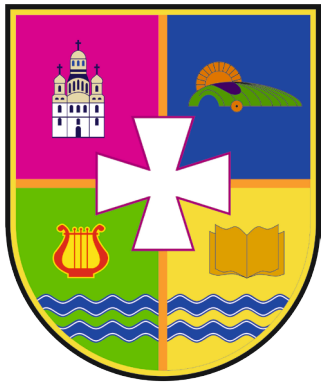

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

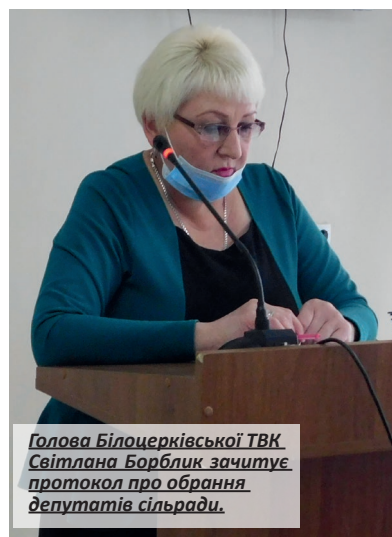
ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №21(73) 20 ЛИСТОПАДА 2020 РОКУ

22 новообраних депутатів і сільський голова почали повноваження

12 листопада відбулося пленарне засідання першої сесії Білоцерківської сільської ради восьмого скликання.

Задовго до оголошеного початку пленарного засідання у фойє Білоцерківського сільського будинку культури починають збиратися новообрані депутати сільської ради та запрошені: в. о. старост, керівники структурних підрозділів виконавчого комітету, голова ветеранської організації.

Відчувається хвилювання й неабияке піднесення присутніх. Ще б пак: Білоцерківська сільська рада перегортає нову сторінку в своїй історії. За п'ять років існування наша громада стала однією з найкращих в області та Україні, посівши третю сходинку в рейтингу громад Полтавщини (після Миргородської та Пирятинської ОТГ). Тепер же в результаті децентралізації в неї влилася Рокитянська ОТГ. А це означає велику й копітку роботу з приведення до належного стану доріг, вуличного освітлення, медичних, освітніх закладів, закладів культури тощо.

Голова Білоцерківської ТВК Світлана Борблик зачитує протокол про обрання депутатів сільради.

На жаль, роботу ускладнює законодавча невизначеність, адже Верховна Рада України, запустивши процес децентралізації та ухваливши закон про місцеві вибори, так і не підготувала законодавче підґрун-

Депутати Білоцерківської сільської ради восьмого скликання після першого пленарного засідання 12 листопада 2020 року. Фото В. Ісаєнка.

Тетяна Дубина оголошує присягу депутата.

приєднана до Білоцерківської ОТГ, а до сільської ради обрано представників від усіх населених пунктів розформованої громади, Рокитянська сільська рада продовжує існувати. До ухвалення Верховною Радою відповідного закону вона не може припинити свої повноваження. Складається враження, ніби народні депутати не знали, що 25 жовтня відбудуться місцеві вибори.

Були кандидатами – стали депутатами

Депутати прибули на сесію по суті ще кандидатами, тож і сесія почалася з того, що слово взяла голова Білоцерківської ТВК Світлана Борблик. Вона оприлюднила результати виборів по кожному виборчому округу та назвала переможців виборчих перегонів і кількість голосів, яку віддали за них виборці (цю ін-

формацію ми публікували в попередньому номері газети).

Після цього вручила депутатські посвідчення 19 з 22 депутатів, які прибули на сесію (3 не з'явилися з поважних причин, зокрема через хворобу).

До трибуни виходить Тетяна Андріївна Дубина та зачитує присягу депутата. Присутні в залі складають їй, набувши законних повноважень, приступають до роботи.

Принагідно зазначимо, що голосували депутати не підняттям рук, а за допомогою сучасної електронної системи «Голос» (така або подібні встановлені в залі для пленарних засідань низки міських і районних рад області).

Система «Голос» – це не лише зручно й швидко, а ще й по-сучасному. Отже, свідчить про те, що наша громада йде в ногу з часом, що

виконавчий комітет запроваджує сучасні сервіси в роботі, піклується про умови діяльності депутатів. Адже всі вони виконуватимуть свою роботу на громадських засадах, у свій вільний час.

Півмільйона щомісяця

Після початку своїх повноважень депутати затвердили на посаді сільського голови кандидата, який набрав найбільшу кількість голосів виборців. Звісно ж, це Іван Васильович Лещенко.

Голова ТВК оголосила результати голосування, вручила посвідчення, а І. В. Лещенко склав присягу. Депутати одностайно делегували йому повноваження, схваливши вибір усієї громади.

Далі на стор. 2

Постійна комісія з питань планування, фінансів, бюджету, соціально-економічного розвитку, житлово-комунального господарства та комунальної власності:

- 1) Кордубан Оксана Анатоліївна (голова);
- 2) Назаренко Інна Миколаївна;
- 3) Дороніна Валентина Григорівна;
- 4) Даденко Людмила Миколаївна;
- 5) Глушич Марія Тимофіївна;
- 6) Григоренко Станіслав Григорович.

Постійна комісія з питань промисловості, підприємництва, сфери послуг, містобудування, будівництва, земельних відносин та охорони природи:

- 1) Кордубан Юрій Володимирович (голова);
- 2) Фененко Анатолій Миколайович;
- 3) Пипко Олександр Миколайович;
- 4) Цикало Олександр Петрович;
- 5) Мацько Сергій Володимирович;
- 6) Яковенко Леонід Вікторович.

Постійна комісія з питань прав людини, законності, депутатської діяльності і етики:

- 1) Онищенко Віктор Іванович (голова);
- 2) Хохлов Артем Анатолійович;
- 3) Рибальченко Віктор Іванович;
- 4) Лобанова Любов Андріївна.

Постійна комісія з питань освіти, охорони здоров'я та соціального захисту населення, культури, молоді і спорту:

- 1) Товкач Ольга Дмитрівна (голова);
- 2) Бабченко Світлана Василівна;
- 3) Корнійчук Юрій Максимович;
- 4) Валенко Валентина Федорівна;
- 5) Самойлік Наталія Іванівна.

Виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради

1. Лещенко Іван Васильович
2. Дубина Тетяна Андріївна
3. Доброскок Надія Іванівна
4. Падалій Ніна Петрівна
5. Вишник Олена Федорівна
6. Луць Любов Петрівна
7. Козаренко Світлана Василівна
8. Ільченко Василь Григорович

22 новообраних депутатів і сільський голова почали повноваження

Закінчення. Початок на стор. 1

У короткому виступі І. В. Лещенко окреслив основні завдання, які доведеться гуртом вирішувати сільській раді та акцентував: наступного року вилучення з бюджету сільської ради в державний бюджет буде на рівні 6 млн грн. А це означає, що наша громада щомісяця віддаватиме 500 тис. грн.

— 2021-й рік стане показовим для Білоцерківської ОТГ, — сказав він. — Ми мусимо докласти зусиль, щоб усі структури (і ті, що були, і ті, що доєднуються) працювали злагоджено. Так само злагоджено та конструктивно має працювати й сільська рада. Я людина компромісна й завжди готовий вислухати та почути всі точки зору.

Обрали одноголосно

Після цього приступили до виборів секретаря сільської ради. Вони відбувалися шляхом таємного голосування. Для цього утворили лічильну комісію у складі: В. І. Онищенко, І. М. Назаренко та А. М. Фененко. І. В. Лещенко запропонував обрати секретарем депутату Т. А. Дубину. Присутні в залі не заперечували.

Лічильна комісія виготовила 20 бюлетенів (для 19 депутатів і сільського голови) та організувала голосування. Прикметно, що кандидатура Т. А. Дубини набрала усі 20 голосів.

Хоча, власне, чому тут дивуватися? Тетяна Андріївна — досвідчений секретар сільської ради, супер-професіонал із 33-річним стажем, шанована в громаді людина, тож кращого секретаря годі й шукати.

Не старости, а заступники голови

Серед важливих питань, які розглянули депутати на першому

Депутати голосують за допомогою системи «Рада».

пленарному засіданні, було затвердження структури виконавчих органів Білоцерківської сільської ради.

Раніше територія громади була поділена на старостинські округи, й у кожному окрузі був староста. Старост обирали виборці на місцевих виборах. Однак цього року виборче законодавство змінилося: призначення (а не вибори) старост віднесли до повноважень сільської ради. При цьому сільська рада має право запровадити на своїй території іншу управлінську структуру. Тож і депутати Білоцерківської сільської ради вирішили відмовитися від посад старост та призначити заступників сільського голови з питань діяльності виконавчих органів влади. За кожним закріплюють певну територію, хоча їхні повноваження будуть значно ширшими. Образно кажучи, заступникові сільського голови, який курує територію Балаклії й Колосівки, голова або депутати можуть доручити контроль за ремонтом або реорганізацією навчального закладу в Білоцерківці. І це не суперечитиме його поса-

довим обов'язкам.

Поки що призначили п'ятьох заступників: Доброскок Н. І., Падаль Н. П., Вишник О. Ф., Козаренко С. В. та Луць Л. П. Однак у майбутньому можуть додатися ще двоє заступників, які відповідатимуть за життєдіяльність сіл Корнієнки та Красногорівки.

На необхідності посади заступника, який би опікувався проблемами жителів Красногорівки, Дзюбівщини, Морозівщини та інших населених пунктів, наголосила голова ветеранської організації О. А. Кононенко.

І. В. Лещенко поінформував, що призначити ще двох заступників не вдалося, бо поки що йде пошук гідних кандидатур. Адже якщо призначити людину, яка не має відповідних знань, умінь та бажання працювати, це не вирішить проблему. Як показує практика, крики, сварки й образи не допомагають роботі, а лише створюють зайві труднощі.

Інші питання

Крім того, депутати затвердили

С. Борблик вручає депутатське посвідчення С. Бабченко.

розмір заробітних плат сільського голови та його заступників. Наприклад, І. В. Лещенко отримуватиме ставку в розмірі 11500 грн.

Зазначимо, що розмір заробітної плати сільського голови визначений урядовими нормативними актами й залежить від площі громади та кількості населення. Депутати

що припинить повноваження Рокитянської сільської ради. Одразу після закінчення першого пленарного засідання депутати й члени виконкому вийшли на ганок будинку культури, щоб разом сфотографуватися на пам'ять.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Іван Лещенко здобув найбільшу підтримку виборців

Наша газета вже повідомляла, хто з кандидатів у депутати був обраний на тому чи іншому окрузі. Вказували ми й кількість голосів виборців, які підтримали кандидатів. Проте наших читачів цікавить, яку кількість голосів набрали кандидати на посаду Білоцерківського сільського голови.

Нагадаємо: на цю посаду балотувалося 6 кандидатів, причому деякі з них мешкають у Полтаві чи навіть у Києві. Отож людям хочеться знати, чи знайшли відгук у серцях земляків наміри претендентів, та скільки конкретно виборців підтримали кожного кандидата.

За інформацією Білоцерківської ТВК, голоси виборців розподілилися наступним чином.

Антоненко Сергій Михайлович — 100;
Романенко Леонід Аркадійович — 118;
Чугуй Владислав Вячеславович — 289;
Каращук Микола Григорович — 407;
Корнієнко Віктор Дмитрович — 709;
Лещенко Іван Васильович — 1186.

Отже, Іван Васильович Лещенко став абсолютним переможцем виборів.

Іван Лещенко отримує посвідчення сільського голови.

40% депутатів обрані повторно

Якщо проаналізувати персональний склад новообраної ради, то із 22 депутатів дев'ятеро (а це понад 40%) обрані повторно. Це Дубина Тетяна Андріївна, Кордубан Юрій Володимирович, Фененко Анатолій Миколайович, Лобанова Любов Андріївна, Товкач Ольга Дмитрівна, Назаренко Інна Миколаївна, Даценко Людмила Миколаївна, Глушич Марія Тимофіївна.

Отже, вони продемонстрували високу ефективність своєї діяльності, й виборці не розчарувалися в них. Проте є й новачки, які лише починають депутатську діяльність. Будемо сподіватися, що досвідчені колеги допоможуть їм увійти в курс справ. Принаймні, спілкування під час першого пленарного засідання наводить на думку про злагоджену й конструктивну роботу всього депутатського корпусу.

Бюджет участі

Нещодавно завершилося голосування за проекти конкурсу Шкільного громадського бюджету Полтавської області 2020 року.

Загалом було подано 146 проектів, із них відібрали 109 найкращих: 87 проектів із сіл і селищ та 22 із міст. Саме за них і могли віддати свої голоси всі бажаючі.

Переможців конкурсу офіційно оголошать наприкінці місяця. Проте попередньо

вже можна сказати, що чотири проекти з нашої громади набрали достатню кількість голосів для отримання фінансування. Це створення спортивного майданчика на території Балакліївського НВК, сучасний кабінет математики в Красногорівській ЗОШ І—ІІІ ступенів, мобільний кінотеатр у Білоцерківській ЗОШ І—ІІІ ступенів та покращення матеріального забезпечення для

Попівської школи.

Нагадаємо: за умовами конкурсу 50% фінансування надає Полтавська обласна рада, а решту 50% — сільська рада. Та оскільки Рокитянська сільська рада, яка погодилася фінансувати останній проект, незабаром припинить своє існування, ми поцікавилися в Білоцерківського сільського голови І. В. Лещенка, чи підтримає він проект із Попового?

— Однозначно, — запевнив Іван Васильович. — І цей проект, і всі інші ініціативи небайдужих жителів громади отримують належне фінансування сільської ради.

Рокитянська школа потребує матеріальної підтримки

Життєздатність і перспективність будь-якого села можна визначити за наявністю на його території дитячих закладів. Якщо є дитсадок чи школа – у села є майбутнє. На території колишньої Рокитянської ОТГ функціонують аж 7 дитячих закладів. Із них чотири школи: початкова школа в с. Корнієнки, Мостовіщинський і Попівський заклади загальної середньої освіти I-II ступенів та Рокитянський заклад загальної середньої освіти I-III ступенів. Остання установа, до речі, – єдина, яка дає дітям повну загальну освіту. А ще діють 3 дошкільні навчальні заклади.

Знайомство з освітніми закладами, які незабаром перейдуть у підпорядкування Білоцерківської сільської ради, ми почали з головного – школи в с. Рокита. Зовнішній вигляд закладу невеселий, відчувається, що без капіталовкладень підтримувати у належному стані двоповерхову споруду доволі складно. На головному вході нас зустрічає попередження про карантинні заходи й графік приймання учнів до школи, щоб діти не утворювати скупчень. Поруч висить пам'ятна табличка, що сповіщає: за ремонт центрального входу школи слід завдячувати Новомосковській філії ПрАТ «Оріль-Лідер», підрозділу ПАТ «Миронівський хлібопродукт», які надали спонсорську допомогу навчальному закладу.

— **Проблем дуже багато, навіть не знаю, з якої почати,** – сумно зітхає директорка школи Наталія Борблик. Та згодом Наталія Василівна все ж озвучує основну: незадовільний стан безпосередньо будівлі школи й слабка матеріально-технічна база закладу.

Рокитянську школу звали 1967 року до ювілейної дати – 50-річчя Великого Жовтня. Тоді ще не було державних програм на кшталт «Великого будівництва», а відкриття усіх великих об'єктів у країні присвячували знаменним датам радянської історії. Найактивнішу участь у будівництві брав місцевий колгосп із про-

мовистою назвою «Маяк комунізму». Його очільник Петро Михайлович Полтавець доклав чимало зусиль, щоб навчальний заклад мав міцну матеріально-технічну базу й повністю відповідав тогочасним міркам. Але ж за понад півстоліття шкільне життя кардинально змінилося! Якщо в 60-х роках першачків, приміром, навчали рахувати на великих дерев'яних рахівницях, які стояли біля класної дошки, то тепер без сучасних комп'ютерів і гаджетів, які є практично в кожній дитини, нинішній освітній процес важко уявити. Вимоги до самої будівлі, навчальних класів, підсобних приміщень та матеріально-технічного забезпечення освітнього процесу суттєво змінилися.

Мабуть, і залишилася б Рокитянська школа на узбіччі цивілізації, якби не загальнодержавна програма «Нова українська школа» (НУШ), яка стартувала в Україні кілька років тому. Тоді за рахунок державної субвенції Рокитянська сільська рада закупила для першокласників меблі, ноутбук, принтер, інтерактивну дошку та приладдя для навчання. А торік сільрада знову придбала сучасне обладнання для першачків, хоча й значно скромніше, розповідає директорка. Цього року на озброєнні педагогів з'явився новенький проектор. Правда, в роботі його й досі не випробували, бо фахівців, щоб установити цю техніку, немає.

Завдяки Рокитянській сільській раді торік у шкільному кабінеті хімії з'явився стіл для вчителя й хіміреактиви. Крім того, відремонтували спортзал і встановили вузол обліку газу.

Навчається у закладі загалом 79 учнів. З ними працюють 15 учителів та 10 осіб обслуговуючого персоналу. Школа має достатньо просторе приміщення, гарний двір. Є велика спортивна зала, їдальня й майстерня. Остання, правда, не працює – немає вчителя відповідної кваліфікації.

Про шкільних учителів – окрема розмова. Наталія Василівна згадує, що першою директоркою школи була Марія Хомівна Полтавець, яка стала душею тодішнього педколективу. Вона була талановитим педагогом і жила не для себе. Усі свої знання, душу й серце вона віддавала дітям. Марія Хомівна сформувала чудовий, дружний колектив. Тодішніх учителів і досі пам'ятають їхні учні, які вже самі стали батьками, бабусями й дідусями. У Рокиті з вдячністю згадують учителів: математиків Оксану Іванівну Олійник, Галину Семенівну Ракович, Івана Васильовича Полтавця, вчителя біології Федора Трохимовича Моргуну, вчителя історії Григорія Михайловича Полтавця, вчителів початкових класів Галину Олексіївну Вовк, Марію Андріївну Заріцьку, Галину Денисівну Саусю, вчителя іноземної мови Івана Сидоровича Чичканя.

Нині всі діти та їхні батьки добрим словом характеризують ветерана педагогічної ниви, вчительку української мови й літератури Ніну Олександрівну Кравченко. Вона підготувала чимало медалістів, переможців багатьох олімпіад і конкурсів Малої академії наук, виховала кілька поколінь учнів і попри поважний вік (72 роки) й досі продовжує «сіяти ро-

Рокитянський ЗЗСО I—III ступенів.

зумне, добре й вічне».

Зараз естафету ветеранів переймає нове покоління вчителів. Усі вони кваліфіковані, талановиті й віддані своїй справі педагога. Дуже люблять діти й батьки молодих учительок початкових класів Юлію Миколаївну Федину й Олену Миколаївну Корнійчук. Окрім міцних знань, які вони передають дітям, обидві по-материнському піклуються про своїх маленьких вихованців. А Юлія Миколаївна до того ж учасниця аматорського колективу будинку культури, гарно танцює.

Та для організації навчального процесу одних лише зусиль педагогів замало. Щоб школа стала для дітей рідною домівкою, куди б вони з радістю йшли щодня, потрібні відповідні приміщення. Але, скажіть директорка, упродовж 53 років існування будівля школи не знала капітального ремонту. Чи не найбільша проблема – старі віконні рами з величезними шпаринами, які не можуть утримати тепло.

Спасибі спонсорам, у початковій школі таки вдалося замінити старі вікна на пластикові. Зокрема школу підтримали: СФГ «Оксамит» (керівник Полтавець Григорій Геннадійович), ТОВ «Великобагачанський комбикормовий завод» (Діденко Ігор Григорович), СФГ «Гарант» (Кінах Василь Іванович), СФГ «СГМ» (Семук Михайло Григорович і Олександр Григорович), СФГ «Говір» (Дем'яненко Олександр Миколайович), СФГ «Явір» (Семук Роман Іванович та Іван Іванович). Завдяки їм у всіх чотирьох класах тепер нові вікна.

Нарікає Наталя Василівна й на дуже слабку матеріально-технічну базу: окрім того, що надійшло за програмою НУШ, шкільне приладдя не оновлювалося, мабуть, десяти років. Тож директорка дуже сподівається, що Білоцерківська сільська рада виділить кошти на капітальний ремонт та запровадження заходів із енергозбереження.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Відроджене тваринництво

Ми їдемо в с. Матяшівка віднедавна вже одним районом – Миргородським. Та раніше щоб дістатися з Красногорівки чи Колосівки в с. Матяшівку Великобагачанського району, треба було проїжджати через територію сусіднього Шишацького району (так навропстечь).

Проте у ТОВ «Білагро» на це не зважали й нерідко по кілька разів на день долали чималу відстань. А вже десять років тому тваринницькі приміщення у с. Матяшівка стали частиною ТОВ «Білагро». Відтоді вони невідомо змінилися. Посуті, відродилися заново.

У радянські часи колгосп ім. Енгельса був відомим на всю Великобагачанщину передусім розвитком тваринництва. Цей напрямок сільського господарства розвивало й ТОВ «Світанок», що постало на руїнах колгоспу, тут утримували до 2 тис. голів молочного й відгодівельного стада, був великий свинарник.

2009 року товариство припинило своє існування. На щастя, тваринницькі приміщення отримали дбайливого та далекоглядного господаря в особі Віктора Володимировича Кордубана. Згодом він передав їх ТОВ «Білагро». Це дозволило продовжити діяльність, а головне – зберегти робочі місця в Матяшівці.

Правда, ТОВ «Білагро» відмовилося від утримання свиней та зосередилося на вирощуванні ВРХ. Як розповідає керівник відділку ТОВ «Білагро» у с. Матяшівка Юрій Олексійович Дзябенко, зараз сюди

Механізатор Олександр Андрійович Островський.

привозять із молочнотоварного комплексу в с. Колосівка тримісячних теляток. Бичків утримують до 12 місяців і досягнення 500 кг ваги, теличок – до 13 місяців. Після цього телиць спарюють і утримують до семи місяців тільності та повертають назад у Колосівку. Крім того, відокремлений підрозділ обробляє 1750 га ріллі. Вирощують зернові культури.

Десять років тому всі тваринницькі приміщення капітально відремонтували. Тепер їх не впізнати: вони перетворилися на сучасний цілісний майновий комплекс. А для працівників збудували офісно-побутові приміщення, де є роздягальні, душові, побутові

кімнати, просторі й світлі кабінети. Одне слово, затишно й комфортно як людям, так і тваринам.

Справді, навіть нам, далеким від тваринництва журналістам, одразу помітно, що всі корівки ситі й доглянуті. ТОВ «Білагро» забезпечує тварин власними кормами. Застосовують так званий шведський стіл і холодний метод утримання.

— **Кожна вікова група отримує свій раціон, він науково обґрунтований і розробляється за допомогою комп'ютерних програм,** – розповідає завідувача товарної ферми Ірина Василівна Токарчук. — **Ми утримуємо 1720 голів ВРХ й 1200 овець.**

Далі на стор. 4

Керівник відділку ТОВ «Білагро» у с. Матяшівка Юрій Олексійович Дзябенко і завідувача товарної ферми Ірина Василівна Токарчук.

Подружжя В'ячеслав Олексійович і Олександра Володимирівна Синецькі третій рік доглядають овець.

Відроджене тваринництво

Закінчення. Початок на стор. 3

Вівці в Матяшівці не прості, а породи асканійська тонкорунна. Вони з'явилися в господарстві три роки тому. Для цього представники ТОВ «Білагро» двічі спеціально їздили в племрепродуктор ДП «Асканія-Нова» у Херсонській обл., звідки й завезли цю відому вітчизняну породу.

— Асканійські вівці досить великі, мають міцну конституцію, рівну спину й коротку шию, — розповідає про породу І. В. Токарчук. — Та головне — вони характеризуються багатоплідністю й досить швидко набирають вагу. За оптимальних умов годівлі та утримання ягнята до 4-місячного віку досягають живої маси 28–32 кг, жива маса овець-ярок — 50–60 кг, баранів — понад 100 кг.

Правда, тонкорунні вівці створюють неабияку проблему: їхня довга вовна потребує дбайливого догляду. Для цього раз на рік у травні в господарство запрошують «овечих перукарів», які мають спеціальне обладнання та фахово стрижуть овець.

Не менша гордість відокремленого підрозділу — понад 100 корів породи абердинська. Ці чорні без-

Тваринники по догляду за ВРХ Олександр Михайлович Василенко і Любов Петрівна Дзябенко.

рогі корови родом із Шотландії теж швидко набирають вагу. Вони славляться своїм ніжним «мармуровим» м'ясом. Кістяк тварини тонкий, тому після забою туша містить не більше 17% кісток. Коштують красені-абердини чимало.

Чи не найбільше дивує, що ве-

личезну ферму, на якій утримують близько 3 тис. голів, обслуговують усього 12 працівників: завідувач, вісім тваринників, один біотехнолог, один ветеринарний фельдшер, один слюсар. А працюють вони позмінно.

— Уся справа в чіткій організа-

Біотехнолог Юрій Михайлович Романенко і обліковець Антоніна Володимирівна Токарчук.

ції роботи, — пояснює Ю. О. Дзябенко. — Годуємо кожну групу тварин раз на добу чітко за графіком: у певний час. Для цього використовуємо роздавач кормів. Так само раз на добу (напередодні годівлі) тваринники прибирають приміщення. На тому все!

Наука й новітні технології значно полегшують роботу селян. У цьому давно переконалися в ТОВ «Білагро» та в його відокремленому підрозділі в с. Матяшівка.

Дарина СОЛОДКА.

Дорогі працівники культури й артисти-аматори!

Прийміть найщиріші вітання та найкращі побажання з нагоди свого професійного свята.

Своєю плідною творчою працею та силою духу ви даруєте людям радість, несете культуру до кожного серця, примножуєте велич рідного краю та звеличуєте рідну Україну.

Тож нехай ваші старання й надалі сіють зерна добра та любові в серцях жителів громади. Бажаємо усім вам міцного здоров'я, щастя, благополуччя, невичерпної наснаги, наполегливості й нових творчих здобутків. Хай здійсняться всі ваші життєві плани та задуми, а кожен день буде світлим і сонячним, дарує радість творчого натхнення, людського спілкування і життєвих перемог.

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БіАГР»,
депутат Полтавської обласної ради,

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР»,
депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні працівники культури та аматори народного мистецтва!

Не втомлююся повторювати, що культура й мистецтво відіграють важливу роль у житті суспільства. Вони здатні об'єднувати як людей різного віку, так і окремі території. Це переконливо доводить досвід Білоцерківської ОТГ.

Нашій громаді є чим пишатися, а культурне різноманіття й можливості творчого потенціалу жителів громади практично невичерпні.

Незважаючи на досить непростий час і виклики, що сьогодні постали перед сферою культури, всі ви своєю самовідданою працею та силою духу засвідчуєте повагу й любов до народного мистецтва, примножуєте духовні скарби нашого народу. Низький уклін вам за цю шляхетну справу!

Щиро вітаю вас із Днем працівників культури та аматорів народного мистецтва та бажаю здоров'я, добра, любові, творчих успіхів і радості від спілкування з глядачами.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Відзначили професійне свято

Зазвичай своє професійне свято працівники культури Білоцерківської ОТГ відзначають у дружньому родинному колі: збираються разом, спілкуються, співають та танцюють...

Цього року в Білоцерківському СБК теж відбулися урочистості з нагоди Всеукраїнського дня працівників культури та аматорів народного мистецтва, хоча й значно скромніше, ніж зазвичай. І, звичайно ж, із дотриманням усіх карантинних вимог.

В. о. начальника сектору культури та туризму Н. Лук'янець привітала всіх працівників культури зі святом та побажала нових творчих успіхів. А подарунком від колег по цеху стали концертні номери.

По закінченню свята всі присутні на мить зняли захисні маски та сфотографувалися разом.

Фото на згадку: працівники культури Білоцерківської ОТГ, які взяли участь у урочистостях.

Наталія Лук'янець: «Ми всі – одна єдина родина культпрацівників, деталантикреативність кожного служать спільній справі»

Основою існування будь-якої нації є її самоідентифікація. Саме тому Російська, а згодом Радянська імперія намагалися будь-що асимілювати народи, які проживали на загарбаній території, та нав'язати їм російську мову як загальнодержавну?

У понеділок 9 листопада в Україні відзначили одразу кілька знакових свят: День пам'яті Нестора-літописця, День української писемності та мови, а також Всеукраїнський день працівників культури та аматорів народного мистецтва. Останнє свято раніше відзначали 23 березня, однак із 2014 року вирішили поєднати з Днем української писемності та мови.

Справді, обидві – і наша мова, і наша культура – вистояли під могутнім натиском чужих агресивних впливів, зберегли свою самобутність, первозданну чистоту і незамуленість. Обидві відіграють вирішальну роль у збереженні національної ідентичності.

Від моменту створення Білоцерківської ОТГ тут приділяють велику увагу розвитку культури. На жаль, цього року своє професійне свято працівники культури та артисти-аматори зустріли у вкрай непростій ситуації. Як їм жити в умовах пандемії та карантинних обмежень – у розмові з в. о. завідувачкою сектором культури й туризму виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Наталією Лук'янєць.

– Кожен вихід на сцену вимагає від артиста чимало моральних сил та неабияк спустошує, – починає розмову пані Наталія. – Водночас він заряджає енергією, позитивом, мотивує на подальшу творчість. Для артиста вкрай важливо бачити очі глядачів, чути оплески, відчувати емоції, які переповнюють людей у залі. І ось цей незримий зв'язок, на жаль, було втрачено після запровадження карантинних обмежень.

Останній захід, який ми провели в глядацькій залі Білоцерківського СБК – це новий проект «Успішна пані громади». Мабуть, глядачі відчували, що не скоро насолоджуватимуться подібними заходами й виступами земляків-артистів, бо зала була переповнена.

Захід відбувся на «ура». Задіяні були всі працівники культури. Вони вкотре довели, що є великими професіоналами своєї справи, що разом, спільно, ми можемо готувати феєричні заходи на високому рівні. Нам дуже хочеться нарешті знову вийти на сцену, представити на суд глядачів нові проекти...

– Певно, дехто помилково вважає, що коли запроваджено карантин, то культпрацівники нічого не роблять і лише відпочивають...

– Це не так. Навпаки, в умовах карантинної роботи лише додалося.

Ми, як і раніше, готуємо виступи до свят, беремо участь у фестивалях, конкурсах, але презентуємо їх глядачам як журі он-лайн. А для цього знімаємо виступ на відео, монтуємо його та викладаємо в Інтернет чи надсилаємо на конкурс. А це означає, що потрібно не просто озвучити на сцену та виконати концертний номер, а відзняти відео, потім змонтувати його. Це вимагає багато часу й певних знань та умінь.

На щастя, у нас працює талановитий та безвідмовний звукооператор Білоцерківського СБК Сергій Таран. Здебільшого вся ця робота лягла на його плечі.

Він їздить у кожне село, щоб відзняти виступ колективу, змонтувати відео й відправити на конкурс. А ще створив сайт сектору культури й туризму, веде свій канал, де можна побачити концертні програми нашої громади. Оголошення, буклети – це, як і раніше, все його робота. Тож під

час карантину в Сергій побільшало роботи в кілька разів!

– Ви згадали участь у фестивалях і конкурсах. Можете докладніше розповісти про цю діяльність?

– Маємо гарні результати, перемоги. Нещодавно Департамент культури й туризму Полтавської ОДА провів відкритий регіональний конкурс дуетів, тріо, квартетів та вокальних ансамблів, і одразу два колективи Білоцерківської ОТГ посіли призові треті місця: народний аматорський вокальний ансамбль «Оберіг» Огірвського СК (керівник Костянтин Шиян) та дівочий вокальний ансамбль «Співаночка» Балаклієвського СБК (керівник Юрій Михайлик). Грамотою Департаменту нагороджений дует «Червоні маки» Подільського СБК (керівник Раїса Панасенко).

Варто згадати й обласний кон-

курс привітати з професійним святом усіх працівників культури. Тим більше, що для багатьох із них 2020-й рік став ювілейним.

Ми всі – одна єдина родина культпрацівників, де талант і креативність кожного міцно переплітаються, гармонійно доповнюють один одного та служать спільній справі.

Директор Подільського СБК Раїса Панасенко цього року відзначила своє 55-річчя. Цей той вік, коли життєвий та професійний досвід сприяє неабиякому розквіту таланту.

Раїса вже 16 років працює директором Подільського СБК, вона – керівник народного аматорського фольклорного колективу «Подільська». До речі, колектив цього року святкує своє 15-річчя. Члени колективу беруть участь у концертних програмах не лише свого села: їх запрошують у села громади, району та області. До всього, Раїса – солістка, гумористка, а ще сценаристка та

Онлайн-свято на Покрову та День захисника України.

ко, яка працює на цій посаді 30 років! Вона теж не залишається осторонь конкурсів. Цього року підготувала та подала матеріали на обласний конкурс «Барви різнокольорові».

КЗ «Бібліотека Білоцерківської

Учасники онлайн-театралізованого дійства «Ой на Івана та й на Купала».

курс читців-гумористів, у якому взяло участь чимало талановитих артистів із нашої громади. Дипломами III ступеня нагороджені: Катерина Шарай, Білоцерківський СБК; Наталія Павленко, Подільський СБК, Володимир Лукаш, Огірвський СК. Грамотою Департаменту нагороджено Любомир Молдавчук (Огірвський СК).

На базі Гадяцького коледжу культури й мистецтв ім. І. П. Котляревського відбувся обласний пісенний конкурс «Душі пісенної криниця». Дипломом II ступеня в номінації «Народна пісня» нагороджена Вікторія Близнюк (Красногорівський СБК, керівник Тетяна Іващенко).

Газета «Наша громада» вже повідомляла, що на Третньому дистанційному Всеукраїнському фестивалі-конкурсі повстанської пісні «За Україну, за її волю» народний аматорський хорівий колектив «Живі джерела» Красногорівського СБК (керівник заслужений працівник культури України Григорій Серьожкін) здобув почесне третє місце. Цей же колектив став дипломантом Всеукраїнського фестивалю хорового мистецтва.

Рік ювілеїв

– Робота сектору культури й туризму полягає не тільки в проведенні концертів та участі в конкурсах, – продовжує Н. А. Лук'янець. – Важливими напрямками діяльності, якими займається сектор, є збереження нематеріальної культурної спадщини, музейна робота, туризм, підвищення кваліфікації працівників культури, а також атестація працівників та колективів і низка інших питань.

Незамінним помічником у цих питаннях є методист сектору культури Тетяна Іващенко. Вона також веде свій канал в Ютубі, робить постійні дописи в Фейсбукі.

Користуючись нагодою, хотіла

ведуча заходів, що відбуваються в селі Поділ.

Відсвяткував свій 55-річний ювілей і керівник народного аматорського духового оркестру «Подільські козаки» Володимир Вишар. Він створив колектив у 2007 році, а вже 2009 року йому було присвоєно звання «народний».

А директор Бірківського СБК Наталія Шиян цього року святкує невеличкий професійний ювілей: вона п'ять років тому очолила заклад. 10 років на посаді художнього керівника Білоцерківського СБК працює Валентина Моспан.

Бібліотекарі – теж культпрацівники

Хоча є окреме свято День бібліотекаря, ми традиційно відзначаємо День працівників культури разом із усіма бібліотекарями громади.

Піввіковий ювілей цього року відзначила бібліотекарка Подільської сільської бібліотеки-філії Тетяна Трипутень. Старанна, вдумлива, талановита, вона підготувала не одну роботу і не одного читача на обласні та всеукраїнські конкурси, чимало з них стали переможцями. От і цього року Тетяна Миколаївна ініціювала участь в обласному конкурсі «Лідер читання». Перемогла в ньому одна з найактивніших читачок бібліотеки Світлана Молдавчук. А відео про Світланку та загалом користь читання відзняла й надіслала на конкурс бібліотекарка.

5 років уміло керує Красногорівською сільською бібліотекою-філією Галина Шафар. Цей рік запам'ятається Галині ще й участю в конкурсі «Правовий НЕформат».

Справжнім професіоналом, напрочуд творчим працівником є бібліотекар і категорії Балаклієвської сільської бібліотеки-філії Лідія Ісаєн-

ОГ» та бібліотеки-філії отримали подяку від Полтавської дитячої бібліотеки ім. Панаса Мирного за участь у конкурсі на кращий малюнок «Ми любимо Україну!»

А в онлайн-форумі «Модель сучасної бібліотеки для ОТГ» серед 170 заявок із усієї України (зокрема від міських бібліотек) КЗ «Бібліотека Білоцерківської ОТГ» (директор Лариса Башинська) стала однією з найактивніших і пройшла конкурсний відбір. У подарунок бібліотека отримала практичний посібник «Чотири простори бібліотеки».

– У вашій «родині культпрацівників» чимало досвідчених професіоналів. Певно, це й забезпечує успіх...

– Безумовно. Хоча є приклади, коли люди, не маючи особливого досвіду, завдяки своєму таланту та працелюбству й наполегливості досягають вагомих результатів. Адже досвід можна здобути лише в процесі роботи.

Яскраве підтвердження моїх слів – молодий та креативний колектив Огірвського СК. Не так давно його очолила Людмила Чугуй, яка швидко влилася в нашу родину культпрацівників і зараз є прикладом для них. Відповідальна, наполеглива, комунікабельна і дуже талановита, вона вивела всі заходи клубу на новий, значно вищий рівень виконавської майстерності

З приходом художнього керівника Костянтина Шияна народний аматорський вокальний ансамбль «Оберіг» зазвучав по-іншому. Колектив здобув призові місця на багатьох конкурсах. До речі, цього року «Оберіг» святкує 10-річчя з дня створення. Костянтин не тільки чудовий виконавець, він поет-пісняр, композитор. Уміє сам і може навчити інших.

Вдало поєднує роботу художньо-

го керівника та бібліотекаря Валентина Бондар. Це людина-енерджайзер, яка має багато задумів і вміє втілити їх у життя. Бібліотеку вона облаштувала своїми силами, оновила...

«Особистий внесок кожного вартий подяки»

– Окремої подяки заслуговує обслуговуючий персонал будинків культури та клубів, – продовжує пані Наталія. – Адже ці люди працюють і в суботу, й у неділю. Окрім підтримання чистоти, вони часто перебирають на себе цілу низку інших обов'язків: виготовити декорації, прикрасити сцену, стежити за порядком у залі та багато інших.

Узяти хоча б наш Білоцерківський СБК. Коли у вихідні відбуваються масові заходи, техпрацівниці Валентина Зленко та Тетяна Кравчун безвідмовно виходять на роботу, бо розуміють відповідальність. Обидві натхненно доглядають за клумбами й зеленими насадженнями біля будинку культури. Обидві є учасницями аматорських колективів. Працівник по обслуговуванню приміщення Станіслав Плахтій окрім безпосередніх обов'язків з догляду за приміщенням та прилеглою територією майструє декорації, допомагає в організації та проведенні заходів.

Не може обійти увагою й самотдіальних артистів громади, адже Всеукраїнський день працівників культури та аматорів народного мистецтва – це й їхнє «професійне» свято.

У нас у Білоцерківській ОТГ чимало талановитих людей, для яких танець, пісня, музика стали не просто хобі, а невід'ємною частиною життя. Усі вони є постійними учасниками культурно-мистецьких заходів. Улюбленцями публіки стали дорогі наші ювіляри, яких ми сердечно вітаємо: Валентина Таран, Людмила Чепракова, Богдан Мелекеско (Білоцерківський СБК), Тетяна Облан, Анастасія Гнідаш (Огірвський СК), Аліна Глушич, Ростислав Вишар (Подільський СБК), Володимир Бондаренко та Петро Рибальченко (Красногорівський СБК), Наталія Пляксюк та Тетяна Балюк (Балаклієвський СБК).

Я ціную кожного працівника. Завдяки вам, шановні працівники будинків культури та клубів, керівники народних творчих колективів, актори, майстри народного мистецтва, фахівці музейної та бібліотечної справи, культурне життя Білоцерківської громади з кожним роком стає яскравішим і змістовнішим. І ваш особистий творчий внесок у розвиток культури заслуговує на слова щирої вдячності! Бажаю вам доброго здоров'я, благополуччя, замирення в родині, душевного тепла й енергії, нових професійних звершень на вашій творчій ниві!

Розмовляла
Зінаїда МАТЯШОВА.

Учитель історії, який творить історію свого села

Знайомство з новими членами нашої громади, які нещодавно приєдналися до Білоцерківської ОТГ, починаємо з жителя с. Рокита Михайла Івановича Ясінки. Тим більше, що й привід є: 23 листопада йому виповнюється 65 років.

Михайло Іванович – людина у селі відома. 25 років він учителював у Рокитянській школі, а зараз очолює місцеву раду ветеранів. Однак родом чоловік із далекого Закарпаття, з неймовірно красивого селища Колочава, яке налічує близько 7 тисяч населення.

Це своєрідна маленька країна, яка розташована в Межигірському районі, в мальовничій долині річки з однойменною назвою. Для невідомих Колочава – високогірне село в Карпатах, як і тисячі інших. Та для чехів – то своєрідний казковий край. Саме так описав його в своєму романі «Микола Шугай – розбійник» чеський письменник і громадський діяч Іван Ольбрахт (1882-1952). Він настільки реально розповів про цю місцину, що нині кожен свідомий чех має за честь потрапити до Колочава. Перед очима закордонних мандрівників постають ті ж хати, вкриті черепицею, вулички, що потопають в буйній зелені, та цілий цвинтар жандармів, що полягли під час протистоянь із Миколою Шугаєм.

Герой роману, колишній солдат Микола Шугай – реальна історична особа. Після Першої світової війни він став розбійником і, наче Робін Гуд, грабував багатих та віддавав украдене бідним. А загинув через зраду коханої дівчини Ержіки. Однак справжній головний герой роману – це прекрасна незаймана природа Закарпаття, природа, яку Ольбрахт зумів описати надзвичайно майстерно...

Тож дитинство Михайла Ясінки минуло саме серед цієї чудової закарпатської природи. Закінчивши десятирічку, Михайло мріяв продовжити навчання в Івано-Франківському інституті нафти й газу. Або, у крайньому випадку, – у Львівському сільськогосподарському інституті. Та в ті часи вступити до вишів Західної України було доволі важко.

– **Батько мій у той час працював два роки на сезонних роботах на Полтавщині, – згадує Михайло Іванович. – А повернувшись додому, ділився враженнями: «Які люди там хороші! А земля яка прекрасна!» Тож я, не довго думаючи, зібрався й поїхав у Полтаву – вступати до Полтавського педагогічного інституту. Тим більше, тут учився тоді наш земляк.**

Місяць провівся Михайло на підготовчих курсах, плануючи вступати на математичний факультет, бо там був найнижчий конкурс: 1,3 чоловіка на місце. Але в останній момент, коли вже закінчувався термін подання документів, хлопець вирішив ризикнути: або пан, або пропав! І подав заяву на історичний факультет, де конкурс був найвищим.

– **Я набрав 23 бали із 25 можливих. Мене спитали: «Ти з села?» – «Так». «Батьки колгоспники?» – «Звичайно». І мене взяли! Радості не було меж...**

Студентське життя було цікавим, насиченим різноманітними подіями, конкурсами, зустрічами, змаганнями. Були й занудні моменти, приміром, щотижневий політінформмації, конспектування класиків марксизму-ленізму: реалії радянської системи не дозволяли «розслабитися». Було й чергування в ДНД – добровільний народний дружині, й робота позаштатним працівником у дитячій кімнаті міліції – хто ж повинен виховувати малолітніх бешкетників, як не майбутні педагоги?

На 4 курсі студенти історичного факультету проходили педагогічну практику в школах, технікумах і училищах. Групі Михайла Ясінки дісталось ПТУ № 23. Хто навчався тоді в ПТУ – усім відомо. Зазвичай це були випускники 8 класу, не надто обтяжені шкільними знаннями й культурою поведінки. І Михайлові довелося проводити заняття з таким, м'яко кажучи, невихованим контингентом.

– **Я зайшов у клас, бачу – здоровенні дилди сидять, на голову вищі від мене. Встали, вишикувались. Черговий відрпортував про готовність до заняття. І раптом один із них (я до цього часу пам'ятаю його прізвище – Макаришин) почав «виступати»: «А в чом дело? Гдє наш замполіт? Кто ти**

Михайло Іванович Ясінко.

такої?» Зараз, думаю, я тобі поясню, хто я такий! У мене як у позаштатного працівника дитячої кімнати міліції були бланки повісток-викликів у міліцію, й на щастя, я їх прихопив із собою. Я знайшов у журналі прізвище цього бовдура, швидко заповнив повістку і вручив йому: «Ось хто я такий!»

У повістці було зазначено: «Сьогодні о 18.00 вам належить з'явитися в Октябрський РОВД по вул. Комсомольській, 16». Після цього в класі запанувала така тиша – чути було, як муха пролетить!

На останньому курсі Михайло одружився. Його обраницею стала дівчина Катя, яка навчалася на філологічному факультеті. Весілля гуляли в Білоцерківці, звідки наречена була родом, розписувалися в Білоцерківському будинку культури. Розподіл молоді сім'я одержала в село Рокиту, куди й переїхала в 1977 році.

Обоє працювали в Рокитянській середній школі, Михайло Іванович викладав історію, Катерина Іванівна – українську мову й літературу. «Вимогливий був, ми, як миші сиділи в нього на уроках», – розповідає про свого колишнього вчителя Віта Миколаївна Осіпова, директорка Рокитянського будинку культури.

Радянський час – особливий період вітчизняної історії. І шкільне життя тоді теж було специфічним. Воно проходило під прищудним поглядом Ілліча, який стежив за нами з портретів, постаментів, жовтеньських, піонерських і комсомольських значків. Тодішні школярі грали у військово-спортивну гру «Зірниця», зачитувалися книгами Аркадія Гайдара, наслідували тимурівців, захоплювалися подвигами піонерів-героїв Великої Вітчизняної. Михайло Іванович згадує:

– **Ми організовували зустрічі з ветеранами минулої війни, ходили до стареньких і німечиних бабусь, прибирали, допомагали їм по господарству, доглядали за пам'ятниками полеглим героям. Трудове позашкільне навчання було на високому рівні. Дитину змалку треба привчати до праці – ця теза не підлягала ніяким сумнівам! Ми опоряджували навколо школи алеї, садили дерева, робили квіткові клумби, майстрували шпаківні. І звичайно ж, прибирали свої класи самостійно, без допомоги прибиральниць.**

До розмови долучається його дружина Катерина Іванівна:

– **А зараз – подивіться, що робиться в школі: учні на три голови вищі за мене, а змусити їх працювати не можна. От і тягнуть із батьків 15 гривень, щоб заплатити техробітниці за прибирання класу. Ви, значить, будете накидати, шпалери ногами бити, а людина за вам мусить прибирати?! Я в школі 30 років пропрацювала – ніколи такого не бачила. Дітки з 5 класу вже замітали, а з 7 класу самі й підлогу мили...**

А ще Михайло Ясінко очолював місцеве

Катерина Іванівна Ясінко показує сільський музей.

товариство «Знання». Змістом його діяльності було розповсюдження наукових знань та формування наукового світогляду, пропаганда досягнень науки і техніки, передового досвіду господарювання задля підвищення професійної кваліфікації робітників. Проте ідейною основою товариства була пропаганда марксистсько-ленінських ідей, атеїзму, зміцнення радянської держави, формування в людей комуністичного світогляду.

– **Ми були лекторами, пропагандистами, агітаторами. Зустрічалися з колгоспниками, хліборобами, доярками, ходили на ферми, їздили скрізь по району, – ділиться спогадами про минуле пан Михайло.**

Та влітку Михайло Іванович відкладав журнали, підручники й зошити і пересідав на комбайн. Працював помічником комбайнера. Благо, педагогічна відпустка дозволяла: 48 робочих днів вистачало, щоб і наморитися, і підзаробити на жнивах. 19 сезонів поспіль відпрацював учитель історії на сільських нивах. «Історію творять сучасники» – як із цим не погодитися!

Встигав займатися Михайло Іванович і організаційною роботою: тривалий час був завучем із навчально-виховної роботи, заступником директора школи. Разом із дружиною та іншими однодумцями підготував нариси з історії села Рокита, про його видатних особистостей. На пенсію пішов у 2002 році достроково – за вислугою років.

– **Бо настали такі часи, – пояснює чоловік, – що я зі своїм характером далі б не зміг працювати. Не можу я спокійно дивитися на те, як наша шкільна освіта коїться вниз, не можу сприймати фальш, обман, липові оцінки, фальшиві дипломи. А ще повну всездозволеність, яка розквітла серед учнів пишним квітом: «що хочу, те й роблю»... Ця педагогіка, що запанувала зараз у школі – вона мені не до душі.**

Та без роботи чоловік не залишився. Молодому пенсіонерові довірили керівництво Рокитянською радою ветеранів, до якої він залучив і дружину: вона в нього на громадських засадах секретар, а він – голова. А ще подружжя займається відродженням сільського музею, залучаючи до цього своїх дітей, директорку БК Віту Осіпову та всіх небайдужих мешканців села. Причому працюють безплатно, на одному лише ентузіазмі!

У подружжя Ясінків четверо дорослих дітей – усі хлопці. Старшому Олександрові 40 років, живе в Білоцерківці. Олегові 37 років, він офіцер, служить за контрактом у Чугуєві. Двічі був в АТО. Має педагогічну освіту, але став військовим. «Я себе знайшов в армії» – так пояснює він свій вибір. Є в Олега 18-річний син, він навчається в коледжі. Третьому синові Ясінків Ярославові 35 років, наймолодшому Іванові 33 роки, обоє живуть у Рокиті, займаються євроремонтами. Іван нещодавно одружився й подарував батькам онука, якому зараз 11 місяців. Малий уже бі-

гає, так що тепер дідусеві й бабусі робота є...

А голові великого сімейства Ясінків Михайлові Івановичу ми щиро зичимо міцного здоров'я і творчих успіхів у його благородній справі пошуку історичних скарбів села та відродження музею. З днем народження!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Балаклія, ветерана праці, дитини війни
**МАЦЬКА
Петра Григоровича;**

жителя с. Огірівка, ветерана праці
**ХАТЬКА
Василя Михайловича;**

жителя с. Огірівка
**НИКОНЧУКА
Василя Володимировича;**

жителя с. Поділ, ветерана праці, дитини війни
**ЗУБКА
Івана Микитовича**

жительки с. Поділ, учасниці війни, ветерана праці
**КЕКАЛО
Варвари Сергіївни;**

жительки с. Поділ, учасниці війни, ветерана праці
**КОВІНЬКО
Лідії Омелянівни;**

жительки с. Поділ
**БОНДАР
Людмили Григорівни;**

жительки с. Поділ
**БОЛЮТИ
Валентини Іванівни**

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

М. П. Тіщенко: «Може, Бог і дарував мені стільки років життя, бо я вишиваю»...

За класифікацією Всесвітньої організації охорони здоров'я, людина з 75 років перетинає рубіж старечого віку. Та Майю Павлівну Тіщенко із Красногорівки язык не повертається назвати старою людиною. Привітна, рухлива, з прямою статурою і ясным розумом, вона аж ніяк не виглядає на свій вік. Проте 7 листопада їй виповнилося 85.

М. П. Тіщенко демонструє свої роботи.

Вона зустрічає мене на подвір'ї свого будинку, і, кинувши копати грядку, пояснює:

— 10 соток у полі — навіщо воно мені? Я живу одна, весь город у мене під домом: картошка, огірки, помідори... А ще я дуже люблю квіти. Он там, понад парканом, я саджаю два рядки царської борідки. А поруч із ними — такі, що плетуться. Квіти весь паркан обплітають, хто не йде, милується: «Яка краса!»

Справді, творити красу для Майї Павлівни — природна потреба. Вона веде мене до будинку і показує свої мистецькі витвори — вишиті на полотні картини:

— Ось матір Божя, пресвята Богородиця, а оце ангел-хранитель моєї донечки. А от Ісус Христос, а це Пантелеймон-цілитель. А отут матір Божя, тільки в повний зріст. А ось африканська цариця зі зміями, вони охороняють її.

А потім каже ніби сама до себе: — Може, Господь і тримає мене так довго на світі, що я картини божественні вишиваю...

І починає переповідати своє життя.

Вона була другою дитиною у своїх батьків, народилася в Герусівці в святковий для радянських людей день Жовтневої революції. У неї був старший брат, а після війни сім'я поповнилася ще двома дітками. Пам'ятає Майя себе чотирирічною, як казанком носила мамі воду з криниці. Коли німці зайшли в Герусівку, Майї було 6 років.

— Усе пам'ятаю, — запевняє Майя Павлівна, і голос її одразу починає тремтіти, а очі зволожуються. — Як сиділи німці у нас у хаті за столом, їли, а ми з братиком стояли біля столу. Вони ж їдять — і нам хочеться! Вівчарка здоровенна біля них сиділа, охороняла. Один німець бере шматок хліба, намазує на нього масло і протягує мені. Я підступаю, щоб узяти. Тільки-но простягла руку, а він той шматок собі в рота кидав... Усі німці — га-га-га! А в мене сльози навертаються...

Назавжди запам'ятала Майя, як непрохані гості залишали 1943 року їхній дім і направили на господарів собаку. Дорослі відбилися, а 8-річну Майю вівчарка ухватила за лікоть. Шрам від того укусу й досі нагадує

про себе...

Батько був у німецькому полоні, але вижив, після війни повернувся додому, працював водієм у колгоспі. А Майя після звільнення села пішла переростком у Герусівську початкову школу, закінчила 4 класи. Потім продовжила навчання у Красногорівській школі, 9-10 класи закінчила в Білоцерківці й вступила до Красногорівського технікуму на бухгалтера.

На останньому курсі навчання Майя зустрілася зі своїм майбутнім чоловіком.

— Я була на практиці в с. Кустолово-Суходолка Новосанжарського району. Там ми й познайомилися. Переписувалися. А в січні 1957 року він приїхав у Красногорівку, і ми поженилися. В березні я захистила диплом і поїхала до чоловіка у Нові Санжари. Там народився наш синок Володя. Ми прожили в Санжарах 4 роки, я працювала там бухгалтером. А потім приїхав мій двюрідний брат і загітував нас перебраться до нього в Крим, у Феодосію. Ми зважилися, переїхали у Феодосію й прожили там 36 років.

Там, у Криму, 1962 року народилася донечка Алечка, там же, у Феодосії, й досягла Майя Павлівна своїх високих професійних посад. Починала спочатку бухгалтером, потім заступником директора дорожнього ресторану, потім стала директоркою цього ресторану. Начальство помітило й оцінило неабиякі організаторські здібності жінки та запропонувало їй перейти на роботу у трест ресторанів.

— У тресті деякий час я була технологом, а потім поставили мене старшим бухгалтером на базу громадського харчування м. Феодосія. Потім управляючий довірив мені посаду заступника директора бази, а через два роки призначив директором. Чесно кажу: ніде я не лізла, не просилася, скрізь мене підвищували з ініціативи самого начальства.

Вочевидь, було за що просувати компетентну жінку на керівні посади. Майї Павлівні вдавалося справлятися з такими проблемами, яких не могли подолати чоловіки. База громадського харчування була єдиною на всю Феодосію. Вона обслуговувала всі продовольчі кіоски, всі ресторани й кафе, усі магазини та ідальні курорт-

ного міста. Чому чоловіки, які до неї керували базою, не справлялися зі своєю роботою, Майї Павлівні до цих пір невтямки. Головною проблемою був постійний простій вагонів — під завантаженням і розвантаженням, і ніхто не міг цю проблему ліквідувати. Майя Павлівна розуміла: вагони — не головне, вся причина в людях, у робітниках. І зробила ставку на колектив. У її підпорядкуванні було 22 чоловіки-вантажники і 7 жінок-товарознавців. Вона знайшла підхід до кожного, з кожним розмовляла окремо, була вимогливою, але не скандалила, говорила спокійно, стиха. Вона одразу поклати край усім сваркам і пліткам, які розгойдували колектив із середини.

— Я ніколи не ображала людину, не сварила прогульників і п'яниць у присутності інших, із кожним розмовляла наодинці, упівголоса, намагалася зрозуміти сімейні проблеми людини, переконати її, допомогти. Пам'ятаю, як під «чесне слово» довірила посаду водія хлопцеві, якого списали з теплохода на берег за п'янку. Сама пішла до управляючого й поклопоталася за нього. І він мене не підвів!

Результат такої виховної роботи не забарився. Нова директорка швидко здобула в колективі незаперечний авторитет. Підвести Майю Павлівну, спізнитися на роботу, не виконати план було немислимо. Зміцнилася дисципліна, підвищилася продуктивність праці, а в колективі запанувала атмосфера довіри й підтримки одне одного. Прості вагонів зникли, наче їх ніколи й не було, а чоловіки-вантажники так полюбили свою директорку, що коли та звільнилася з бази за станом здоров'я, прибігли гуртом до управляючого й просили його: «Поверніть нам Майю Павлівну!»

— Я була худесенька, тендітна, крутилася, як білка в колесі. І скрізь устигала. І вдома в мене ідеальний порядок був, і діткам раду давала. Встигала готувати, прати, прибирати. Ще ж і хазяйство ми держали: поросят, курей, качок. Уранці я вставала о 4-й годині, і на Лису гору бігала, спортом займалася. А в 1966 році я вступила заочно до Сімферопольського сільськогосподарського інституту, вивчилася й закінчила його за спеціальністю «вчений агроном-економіст». Як я скрізь устигала — аж самій зараз дивно! Та головне, мені потрібно було щодня хоча б трішечки сісти й повишивати...

Захворівши на астму, Майя Павлівна за наполяганням лікаря покинула Крим і переїхала із сім'єю в степовий район, у Харківську область, де клімат був не такий вологий, як поблизу моря. І прожила там 20 років. На батьківщину повернулася лише три роки тому. Оселилася з дочкою в одному з учительських будинків, що поблизу Красногорівського училища. Тут вона й продовжила займатися улюбленою справою — вишивати картини.

21 велику картину вишила Марія Павлівна за своє життя. А скільки було малих — вона й не рахувала. Все начебто просто: купувала репродукції картин і переносила їх на полотно. А потім вишивала. Першу свою доріжку вишила ще в 10 класі. Після цього пішли рушники, хустинки, серветки... Вишивала й на замовлення людям: на весілля, на подарунок, на Пасху.

— Своїм онукам я на весілля отакі рушники повишивала, — Майя Павлівна дістає із шафи акуратно складені полотна. — Знаєте, як ото в пісні: «І рушник вишиваний на щастя, на долю дала». Старший уже забрав два рушники, а молод-

ший ніяк не жениться. А оцей рушник із хрестом. Мені той хрест принесла із церкви одна жіночка, він мені так сподобався, на ньому серце, бачите? Я його перезняла й вишила. А ось рушничок, який під ноги стелять. Тут лише чотири кольори — і всі коричневі. А ось рушничок на Спаса — яблука святити, «Святий спас прийшов до нас»...

Господарка веде мене в сусідню кімнату і демонструє справжній шедевр: картину із фрески Леонардо да Вінчі «Тайна вечеря». Такому художньому доробку, безперечно, позаздрили б відомі музеї! А ще показує оригінальну картину: спекотною африканською саванною йдуть один за одним семеро слонів...

Зараз Майя Павлівна не вишиває: підводить зір.

— Бачите, що в мене з лівим оком? — жаліється жінка. — Це мене лікарі так занепалили: робили уколи в очне яблуко...

16 років тому поховала Майя Павлівна свого чоловіка: інсульт. Зараз живе самотньо. Дочка Олександра на заробітках у Польщі, син Володимир у Криму залишився, там він женився, там і прижився... Має бабуся чотирьох онуків і трьох правнуків. Молодший онучок Микола живе в Києві, частенько провідує бабусю, допомагає їй по господарству, приїжджав і на ювілей.

Вишиті картини в рамках у

хазяйки розвішані скрізь, навіть у коридорі. Проводжуючи мене до виходу, вона привертає до них увагу:

— А ось святий Миколай, сфотографуйте! А ще — Ейфелеву вежу. І Джоконду обов'язково!

Прощаючись, Майя Павлівна запрошує навідатися до неї ще. А мені подумалось: які талановиті люди живуть у нашій громаді! Дай, Боже, цій чудовій жінці здоров'я й творчої наснаги ще на довгі роки...

Сергій МИКОЛЕНКО.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

7 листопада

РАДЧЕНКО ГАННА АНТОНІВНА
(с. Рокита) – 85 років;

10 листопада

ПОЛТАВЕЦЬ МАРІЯ СЕМЕНІВНА
(с. Рокита) – 85 років;

13 листопада

**ГОРБАНЬОВА-СКОПЕЦЬ
ВАЛЕНТИНА ІЛІВНА**
(с. Рокита) – 65 років;

20 листопада

ВАСЮК ВІРА ПЕТРІВНА
(с. Вишарі) – 75 років;

ЦИКАЛО МИХАЙЛО ФЕДОРОВИЧ
(с. Балаклія) – 65 років;
СРІБНИЙ МИХАЙЛО ФЕДОСІЙОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;

21 листопада

ЛИХОДІД ВАСИЛЬ АНТОНОВИЧ
(с. Красногрівка) – 85 років;
**ГЕРАСИМЕНКО МИХАЙЛО
МИКОЛАЙОВИЧ**
(с. Огірівка) – 60 років;

23 листопада

ЯСІНКО МИХАЙЛО ІВАНОВИЧ
(с. Рокита) – 65 років;

28 листопада

НЕЧАЙ ВАЛЕНТИНА ПЕТРІВНА
(с. Поділ) – 65 років;

29 листопада

СЕНЕНКОВА НАТАЛІЯ АНАТОЛІВНА
(с. Дзюбівщина) – 65 років;

2 грудня

БОНДАРЕНКО АЛЛА СЕРГІІВНА
(с. Красногрівка) – 80 років;
МОЦАРЕНКО ЛІДІЯ МИКОЛАІВНА
(с. Дзюбівщина) – 60 років;

3 грудня

КАРАСЕНКО КАТЕРИНА ВАСИЛІВНА
(с. Балаклія) – 60 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади поздоровляють іменинників і бажають міцного здоров'я та довголіття, радості й щастя, удачі та успіхів.

Хай будуть з вами здоров'я та сила,
Хай доля буде ласкава і щира!
Щоб ніколи не знали ви втоми!
Хай мир і злагода будуть у домі,
Хай Господь дарує надію й тепло
На довгі літа, на щастя й добро!

Мудрість великих

Конфуцій (справжнє ім'я Кун Цю) – стародавній китайський мислитель і філософ. Він жив у 552-479 р.р. до н.е, та багато його думок видаються актуальними і в наш час. Судіть самі.

Три шляхи ведуть до знання: шлях роздумів – це шлях найшляхетніший, шлях наслідування – це шлях найлегший, і шлях досвіду – це шлях найважчий.

Якщо ти ненавидиш, значить, тебе перемогли.

У країні, де є порядок, будь сміливим і в діях, і в промовах. У країні, де немає порядку, будь сміливим у діях, але обачним у промовах.

Перед тим, як помститися, вирийте дві могили.

Щастя – це коли тебе розуміють, велике щастя – це коли тебе люблять, справжнє щастя – це коли любиш ти.

Насправді життя просте, але ми на-полегливо його ускладнюємо.

Нестриманість у дрібницях погубить велику справу.

Лише коли настає холод, стає зрозуміло, що сосни і кипариси останніми втрачають своє вбрання.

Поради ми приймаємо краплями, зате роздаємо відрами.

Дорогоцінний камінь не можна відполірувати без тертя. Також і людина не може стати успішною без достатньої кількості важких спроб.

Шляхетний чоловік висуває вимоги до себе, низька людина висуває вимоги до інших.

Побороти дурні звички можна лише сьогодні, а не завтра.

Три речі ніколи не повертаються назад: час, слово і можливість. Тому: не гай часу, вибирай слова, не втрачай можливість.

Виберіть собі роботу до душі, й вам не доведеться працювати жодного дня у своєму житті.

Я не засмучуюсь, якщо люди мене не розуміють, – засмучуюсь, лише коли я не розумію людей.

У давнину люди вчилися для того, щоб удосконалювати себе. Нині вчать-ся для того, щоб здивувати інших.

Можна все життя проклинати темряву, а можна запалити маленьку свічку.

Краса є в усьому, але не всім дано це бачити.

Шляхетний у душі безтурботний. Низька людина завжди заклопотана.

Якщо тобі плюють у спину, значить, ти попереду.

Не той великий, хто ніколи не падав, а той великий, хто падав і піднімався.

Поради

Що, коли і як солити

Чимало господарок солять страви «на автоматі», навіть не задумуючись про наслідки. Насправді ж смак їжі багато в чому залежить від того, коли ви додали сіль: на початку, під час приготування чи наприкінці. Уміння правильно солити їжу – справжнє мистецтво, якому треба вчитись. І ми вам у цьому трішки допоможемо, розкривши кілька секретів грамотного використання солі.

- Якщо ви хочете отримати наваристий м'ясний бульйон, посоліть воду на самісінькому початку варки. Це дозволить пом'якшити м'ясні волокна, їх ароматні соки повністю перейдуть у бульйон.

- Якщо ж ви варите м'ясо заради м'яса (наприклад, шматок яловичини чи язик), покладіть сіль ближче до закінчення варки – інакше отримаєте «дерев'яний» шматок.

- Овочеві й рибні бульйони соліть одразу після закипання.

- Салати соліть до того, як додасте заправку, інакше олія покриє листя салату тонким шаром, що не дозволить солі зробити свою роботу. Ви не отримаєте збалансованого сполучення смаків, а лише окремі смаки кожної складової салату.

- Воду для варіння макаронів соліть перед тим, як занурити їх в окріп, інакше макарони злипнуться, навіть якщо ви потім їх добре промиєте.

- Картоплю соліть одразу після закипання.

- Смажену картоплю соліть перед закінченням смаження, інакше вона пустить сік, шматочки стануть мокрими, м'якими й не підсмажаться.

- Чечевицю й квасолу соліть ближче до закінчення варіння, інакше вони залишаться твердими.

- М'ясо під час смаження соліть лише після утворення рум'яної скоринки, що захищає м'ясні соки від витікання.

- Рибу посоліть за 10-15 хв. до смаження й почекайте, поки сіль увійде, інакше шматки розвалюватимуться в процесі смаження.

- Навіть у солодке тісто додавайте пучку солі – це збалансує смак.

- Якщо ви раптом пересолили суп чи борщ, достатньо перед закінченням варіння на 5-7 хв. занурити в каструлю марлевий вузлик з рисом – він забере зайву сіль.

Шановні читачі!

Ви, певно, помітили, що цього разу до списку іменинників, яких ми зазвичай вітаємо, додалися жителі Рокитянської ОТГ. Адже наша велика територіальна родина поповнилася новими членами.

Нагадуємо, що на сторінках газети вітання отримують ветерани, яким виповнюється кругла й напівкругла дата.

Редакція.